

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Till
Erinran.
Dikt af
Viktor Moll.

Stockholm
R. Blaedel & Co.
(G. Chelius.)

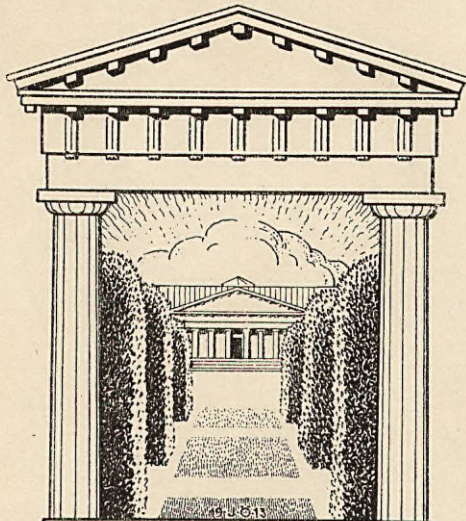
A.O.50.

UNIVERSITETS-
BIBLIOTEKET
UMEA

Östergren

11189

Olof Östergren
1571141.

EX LIBRIS
OLOF ÖSTERGREN

A decorative illustration of a cross, likely a gravestone, with a bouquet of white lilies and other flowers placed at its base. Several birds are depicted in flight around the cross. The background is a soft, hazy landscape with trees and foliage.

Till
Erinran.
Dikt
af
Viktor Moll.

OM våren arla rann hon opp
mot söderglöd;
sköt hastigt blad och satte knopp,
så rank och spröd;
fick kärlek ge och ta emot
i blomsterskrud
och sjönk se'n ner vid korsets fot
och gick till Gud.

HELT nyss jag döden älskade och tyckte,
att öfver allting han var ljuf och skön,
då i min älsklings sista stund jag tryckte
en kyss på kallnad kind med tack och bön,
se'n länge öfver hennes läppar bleka
jag lifvets låga flämtande sett leka.

Men här på kullen under gröna tallar,
der jag i afskildhet förlagt den graf,
som, ännu svårt att tro, jag hennes kallar,
du dödens skönhet, säg hvad blef du af,
hvad blef du af? O, hur skall jag förklara
en gränslös, utsäglig tomhet bara!

Du borta är, och jag kan icke se dig
ens i den skepnad, som man kallar ro.
Den trösten äfven har du tagit med dig.
Men, om mitt hjertas aning jag får tro,
skall, när en gång vid grafven ingen gråter
jag skönheten i döden finna åter.

Hösten 1889.

TORNSPIRANS flöjel snurrar med hast,
vet icke hvart han skall peka.
Stridande vindars vexlande kast
med honom gäckas och leka.

Fåglarnes skaror skriande fly,
gömma sig rädde och skygga,
känna sig ej i hvirflande sky
längre på vingarne trygga. —

Men i det stora, vissa fövvar,
där det ej stormar och larmar,
honne jag har, som jag engång bar
på mina böner och armar.

Undan de gälla, skärande ljud,
undan det växande bruset,
njuter hon evig hvila i Gud,
evig hvila i gruset.

Hösten 1889.

NU slå björklöfven ut,
nu går saf upp i stam
och hvar solig minut
lockar sipporna fram.
Det är jubel och dans
i Guds vaknande verld,
det är färgspel och glans
öfver speglande fjärd. — —

Men min vän, hon är död, och allena jag går
i den ljusnande tid, som man kallar för vår.

I min själ ingen röst
väcker eko i dag.
Intet klappande bröst
mera känner som jag.
Ingen mötande blick
ser på liknande sätt.
Ingen gillande nick
ger mig jublande rätt,
ty min vän, hon är död, och allena jag går
i den ljusnande tid, som man kallar för vår.

Våren 1890.

DÅ stilla mot slutet
förklaradt hon såg
på lifvet, som brutet
bakom henne låg,

hon blygt till mig sade
och blicken slog ner:
"O, att jag dock hade
i kärlek gjort mer!" — —

I sanningar, funna
af henne till slut,
I blommor, upprunna
i dödens minut,

er roten och spriden
i jordlifvets stoft
och ymnigt i tiden
utandens er doft!

Sommaren 1890.

HVAD bittert var
i svåra dar
låg länge i mitt sinne kvar.
Det låg som frö
i vintersnö,
tills våren kom med sol och tö.

Då se, en dag
vid grafven jag
en ängel fann med blida drag,
som sporde mig:
hvi gör du dig
så många fjät på sorgens stig?

Hon är ej där!
Uppstånden är
den, som du höll så kär, så kär!
Och i ditt bröst
du hennes röst,
hör mana godt och hviska tröst!

Påskan 1891.

OCH sol skall uppgå klar engång,
och luft skall vara mängd med doft,
och rymd skall vara fylld af sång,
då tusen år vi varit stoft.

Och på förvildad örtagård
skall då en verld af blad och blom
sig klänga öfver fallen vård
i yppig, saftig rikedom.

Och lifvet i otalig mängd,
i kraft af evigt samma lag,
skall fladdra öfver dödens ängd
och njuta af sin solskens dag. —

Det är den sagan, som var vår
engång för länge, längesen,
och som i tusen, tusen år
nu kring vår hvila går igen.

Våren 1891.

MIN ande, lossa dina band en stund,
låt drägten ligga där, vid grafvens rund,
och höj dig sedan öfver tingens gräns
och känn hur evighetens lifsluft käns!

I dimma sjunker jorden för din syn,
men genom remnan af den öppna skyn
ner från den öfre verldens ljusa frid
en strålfod faller öfver rum och tid.

Och ifrån samma underbara ängd
i ljusets spår gå toner fram i mängd,
som sammansmälta alla skilda ljud
till salig harmoni och ro i Gud. — —

Min ande, höj dig öfver tingens gräns
och känn hur evighetens lifsluft käns,
och se'n du känt dess rena, milda flägt
till grafven vänd och återtag din drägt!

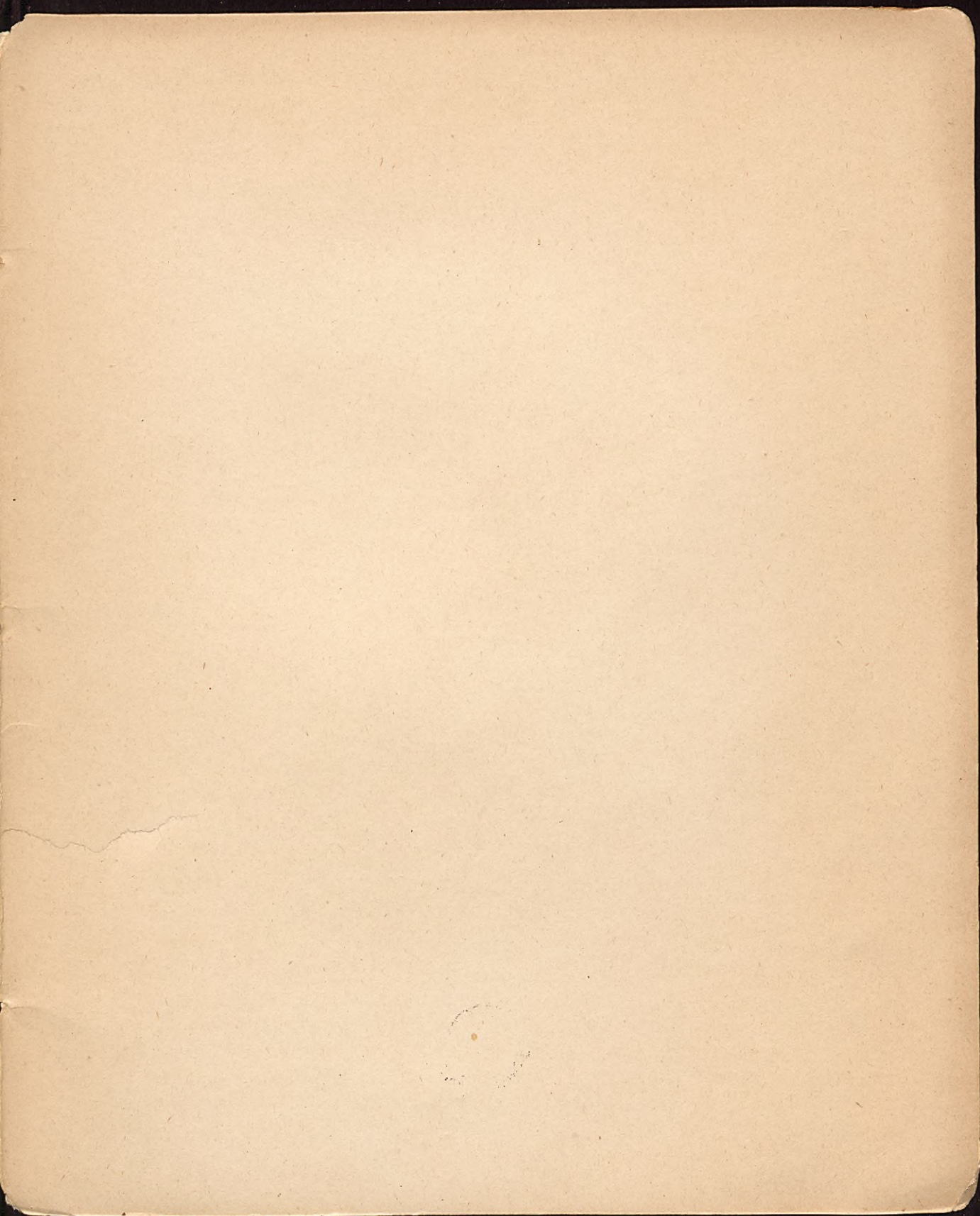
Sommaren 1891.

Stockholm
R. BLAEDEL & CO.
(G. Chelius.)
1891.

Tryckt i Nürnberg, Bayern.

-75

